

Nguyên nhân

- ❖ Phụ huynh không có ý thức với những việc nguy hiểm
- ❖ Phụ huynh không có cảm giác chừng mực, không có giáo dục về sinh tử, an toàn → không có cảm giác chừng mực
- ❖ Xã hội và gia đình thiếu sót trách phạt nghiêm khắc hoặc ngăn cấm, nhiều khi chỉ nhắc nhở qua, không dạy con rõ nhân quả → trẻ không biết chừng mực nặng nhẹ
- ❖ Con cháu cầm cây đánh ông bà người lớn còn thấy thật là vui → không có khái niệm làm ác có ác báo, không quản giáo nghiêm khắc
- ❖ Quốc không có quốc pháp, gia không có gia quy.
- ❖ Khi thầy cô nghiêm khắc dạy bảo con trẻ thì phụ huynh không vui.
- ❖ Thái độ của cha mẹ không dễ dàng, lúc nghiêm túc, lúc buông lỏng → không có tiêu chuẩn. Khi cần nghiêm khắc không nghiêm khắc, chỉ quen chiều → đứa trẻ này nguy hiểm kể trước mắt.

- ❖ Từ nhỏ đã không dạy con trẻ việc gì đáng xấu hổ, mất đi giáo dục liên sỉ „đức tổn thương, cha mẹ lo“. (VD: cha mẹ làm giáo viên, con ăn trộm đồ bị bắt → cha mẹ không dám ra ngoài.)
- ❖ Phụ huynh đối với lỗi của con không lấy gì làm xấu hổ, có lúc không cho đó là lỗi lầm.
- ❖ Cha mẹ đối với việc sai lầm của con không có ý kiến: trẻ giống như quả, cha mẹ là gốc. Gốc mà không có khái niệm xấu hổ thì quả không thể có khái niệm này.
- ❖ Cha mẹ không cảm thấy tủi hổ, nhục nhã là vì không có lòng hổ thẹn, là do không biết đó là việc tổn đức, hay nói cách khác là không biết cái gì là đức.
- ❖ Con người không biết đạo đức là do cách mạng văn hóa → đào thải, thóa mạ đạo đức và VH TT.
- ❖ Xã hội ô nhiễm, tiêu chuẩn về sai trái, thiện ác, đẹp xấu đều hỗn loạn.
- ❖ Trường học quý tộc → dạy ra tiểu nhân, đem dạy hưởng thụ, danh văn lợi dưỡng.

Hậu quả: Vấn đề của trẻ hiện nay

- Sợ khổ, sợ mệt nhưng Không biết kính sợ nguy hiểm đối với thân thể: nói sờ nước sôi thì sẽ bỏng, sờ vào ổ điện sẽ bị điện giật chết, đi cầu thang không vịn sẽ dễ ngã → cố tình làm ngược lại, không có cảm giác về sự nguy hiểm, không biết sợ nguy hiểm.
- Không thể hội được sự đáng sợ của việc làm sai trái gây nguy hiểm cho bản thân và cho người khác. (VD: người thanh niên 17 tuổi vì dục vọng muốn mua một chiếc điện thoại mà bán 1 quả thận.)
- Con nhà giàu có quyền chức hại người lấy tiền đền là có thể giải quyết được vấn đề.
- 2,3 đứa trẻ chơi lửa gây ra vụ cháy lớn làm chết mười mấy người → không có người đánh mắng, dạy dỗ.

- Con trẻ không có tâm liêm sỉ, Không biết xấu hổ
- Trẻ bị phê bình, bị phạt không biết xấu hổ, còn chơi đùa.
- Học sinh sinh viên xin tiền của cha mẹ ăn chơi lãng phí → không biết xấu hổ
- Con người không có cái tâm hổ thẹn thì việc xấu ác gì cũng dám làm: (VD: bắt cóc con trẻ, giết người)
- Trẻ 7-8 tuổi ăn mặc hở hang trên sân khấu nhảy múa → mang vóc dáng, tướng mạo để đổi lấy danh lợi.
- Trẻ nhỏ học trường học quý tộc → học hưởng thụ, học phá gia tri tử

Phương pháp

- ✓ Phụ huynh cần dạy bảo trách phạt nghiêm khắc theo sự nghiêm trọng của lỗi mà trẻ làm:
- ✓ Cảm giác chừng mực là do dạy mà ra.
- ✓ VD: khi Thầy Trần 4 tuổi chơi bắn que diêm đã bị ông nội nghiêm khắc trách phạt khiến thầy cả đời không quên.
- ✓ Gia đình, truyền hình, báo chí → thể hiện sự trừng phạt nghiêm khắc đối với phạm tội „Khâm Định Đại Thanh Luật Lệ“.
- ✓ Con người phải giữ thiên đạo. Biết kính sợ vương pháp, gia quy.
- ✓ Giáo dục nhân luân

- ✓ Cha mẹ phải có tâm liêm sỉ, biết „đức tổn thương, cha mẹ tủi“. Hiểu rõ thế nào là đạo đức.
- ✓ Khôi phục lại giáo dục đức hạnh „Hiếu Đễ Trung Tín Lễ Nghĩa Liêm Sỉ“. Cha mẹ là gốc, con cái là quả.
- ✓ Khi con cái có sai phạm cha mẹ phải nghiêm khắc phê bình, trách phạt.
- ✓ Phải coi nhẹ danh văn lợi dưỡng, có quan điểm đúng đắn „đức là gốc, tài là ngọn“.